

децата му? Било що било, защо не си мълчи, както си е мълчалъ до сега, защо самъ го изкарва на яве? Тя седна, сгъна ржце и се замисли. Искаше ѝ се да иде при нѣкого, да пита нѣкого. Обмисляше едно, виждаше, че не ще помогне, и се залавяше за друго. И като се оплиташе все повече въ мислитѣ си, тя взе да се връща все къмъ една и сжща надежда: дано утре, като съмне, Ройдю се раздума, дано самъ се откаже отъ туй, което бѣше намислилъ да прави!

Тя се боеше отъ него и не смѣеше да се върне, следъ като бѣше ѝ казалъ да излѣзе. Но като мина часъ-два, тя не можа да се стърпи и тихо, на прѣсти, влѣзе при него. Ройдю спѣше! Тя се зарадва и помисли, че лѣкарствата сж помогнали. Погледна ги — тѣ си стояха неотворени, както бѣше ги донесълъ. А Ройдю спѣше леко, здраво. Лицето му бѣше чисто, разведрено, на челото му се събираха ситни капчици потъ. Тогава тя разбра всичко. И като предугаждаше вече какво щѣха да приказватъ хората въ село, като се научатъ, тя сама си каза, както биха казали и тѣ:

— Туй само Ройдю може да го направи!